

Me schrijft in te Tongeren bij
H. Collé, uitgever en eigenaar
van dit blad.

De **POSTRIJDER** verschijnt
s woensdags en s zaterdags.

A lle toezendingen van brieven,
geld of aankondigingen moeten franco
gedaan worden aan den uitgever,
Groot Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement.

Twee maal per week, 4 fr. per jaar.

Een maal » 3 »

Een blad afzonderlijk 10 centies »
De abonnements zijn vooraf betaald.Aankondigingen : 15 centies »
per drukregel.Reclamen, wonsissen en andere
artikelen, vooraan of binnen in het
blad : 1 frank den drukregel.

TWEEDE BLAD

Algemeene Katholieke Vlaamsche Hoogeschooluitbreiding

DE GODSDIENST IN KONGO. (5de Vervolg)

Overtroed men den lida dan heeft men
zoude bedreven ; en wat eigenaardig en
hoogst lelijk is die primitieve volkeren,
die wilden, geijk onwetenden het pleger
te roepen, hebben ook de behoefte gevoeld
hunne zonden niet te wisschen, hun ge-
weten te zuiveren en de wroeging te ver-
mijden, door eene boetpleging.

Ik kan niet laten u hier een woord te
zeggen over het zonderlij aigle en verwon-
derlijkste gebruik van Afrika, alhoewel
het alleen in voege is bij de Kikuyus
(stam uit Engelsch-Oost-Afrika) en niet
in Kongo zelf : doch het zal u des te beter
de Kongoesche boetplegingen doen be-
gripen.

Volgens het verhaal van den eerwaar-
den pater Gayze kennen de Kikuyus de
biecht gevraagd van absolute en peniten-
tie, en er moet bijgevoegd worden dat die
stam tot over eenige jaren gansch afge-
zonderd leede en gesloten bleef voor
Europese beschaafing ; zekere vrij-
nigheidszonden anders wel beweren dat
zulk gebruik door de katholieken daar
binnengesmeekeld werd.

De ceremonie heet Ko-tahikio, dat let-
terlijk wil zeggen : » het uitspuwen » van
zijne zonden. Bij de Kikuyus zijn de u-
bus (meiro's) in hunne taal bijzonde-
lijk en het is dus heel gemakkelijk in
zonde te vallen ; doch het geweten moet
gezuiverd worden of erge ongelukke-
rijke te vreezen. Om tot de uitspuwing
over te gaan, plaatsen zich biechtvader
en biechteling op een open, afgezonderd
plek van het dorp.

De biecht begint : » ik beschuldig mij
van eene slang, die mijnen weg gekruist
heeft, ik beschuldig mij van eenen kik
vorsch, die in mijn vuur gesproongen is ;
ik beschuldig mij de soep te hebben late-
overkomen, enz., enz. » Na iedere zonde-
spuit de biechteling op den grond.

Ik mag hier niet vergeten dat de
beoefening vóór de ceremonie zorg draagt
een geschenk aan zijnen biechtvader
te sturen : een schaafe geit of iets dergelijks
Dat mag niet vergeten worden, doch voor
de bekenitnis zette is men zoo streng niet.
Soms zijn er van die zonden die heel lastig
te biechten zijn — daar weten wij ook
wel van te spreken. — Bij de Kikuyus
daar dat ook heel eenvoudig toe : de
biechtvader geeft zijnen klat een stokje,
de biechtling trekt zich op eenigen af-
stand terug, bekent zijne schuld stil aan
het stokje en geeft het dan terug aan den
toevenaar die de bekenitnis aanneemt
als aan hem zelf gedaan.

Dan wordt de absolute gegeven : de
» biechtvader » keert zich ook evenwel
geens naar de vier punten van den gezicht
einder en spreekt de volgende formule
uit : » God die vóór is, neem hem zonden
af ; God die achter is, God die rechts,
God die links is neem hem zijne zonden
af. » En daarna : » Ik neem u wonden
af. Die gij kent en die ge niet kent. »
Dan buigt hij zich over den beoefening,
maakt een gebaar, alsof hij de vlek uit zijn
hart weg rukken en werpze weg, heel ver
weg.

Dan gaat onze brave Kikuyu voldaan
weg, ontlast van zijne zonden... en ook
van zijn schaafe.

Bij de Funs is de biecht zelfs publiek
en wordt gevraagd door de offerande van
eere hen of eere geit, die op de gezond-
heid van den zieke opgesmeekeld wordt.

Dat een zedeleer, op den godsdienst

(Vervolgt)

W. ELLEN

De goede Haversoorten.

In den tijd van de haver geranschicht
als een graanwaas van tweeden rang, men toefde
en enkel voor zijne eigene noodwendigheden.
Het voorbeeld te maar eene slechte plaats.
Door het hebben van een inkomrecht, is hare
win-levend geworden en thans bekendst zij
in ons land den tweeden rang als bedekte opper-
vlakte.

Vrouw Clark, de tuiniersvrouw,
zat met haar naaiwerk bij het open
venster, nog profiteerend van het open
laatste daglicht, terwijl de ronde
tafel reeds gedekt stond tot 't avond-
maal. Het was een van die landelijke
binnenhuisjes, die entente-eele men-
schen in verrukking kunnen brengen.

Alles was kraakzind-dijk, en 't ge-
heel leek op een schilderijje.

Rosamunde gaf eene korte uitleg-
ging van hetgeen zij verlangde.

Susanna, de volwassen dochter, was
in een dienst gegaan, en dus stond
haar kamer ledig. Zou vrouw Clark
die kamer voor een paar nachten aan
de dame willen afstaan, en het haar
zoo gerieflijk mogelijk te maken, en
vooral niemand te laten weten dat
zij hier was ?

— De dame is erg ongelukkig ge-
weest, vrouw Clark, zegde Rosa, en
zij heeft vijanden, die haar het leven
haast niet gunnen. Daarom heb ik
haar onder mijne bescherming ge-
nomen. Ik weet, vrouw Clark, dat
ge wel iets voor mij over hebt, om
mij te helpen, niet waar ?

— O, jufvrouw Rayson, hoe kunt
ge dat nog vragen ? — Ik kan u
nooit vergelden wat ge voor mij ge-
daan hebt. Zuz's kamer is vrij, met
bed en al. Ik houd het altoos gereed,
tegen dat mijne dochter uit haar
dienst om de veertien dagen bij ons
komt — want dan heeft zij van Zou-
dag tot Maandagmorgen vrijaf, weet
ge ? Het is maar een klein hokje me.
Maar proper zult ge alles vinden, en

gesteurd, brood noodig is voor een volk,
dijkt niet alleen uit naar bestaan bij alle
primitieve volkeren, waar zij als eene
weerstaanbare uitging van de mensche-
lijke natuur ontlasten schijnt, maar ook
uit de gescheiedenis zelve.

Op de kust van Afrika, ik spreek
er niet van Kongo alleen, verliezen de
negers hunne godsdienstige gebruiken ;
het verkeer met den ongelooften Euro-
peaan is daar de schuld van. Wat is het
vervolg der volkstammen, die de kust
bewonen, sterven gansch uit en kwamen
er geen inboorlingen van het midden-
land, de outstane leemten aan vulden, dan
zou men, na eenige jaren, geen negers
meer vinden langs den oceaen.

Waarom ? Op die vraag zal een oud
negeropperhoofd van Bata, aan wij Mgr
Leroy over de inrichting eener katholieke
missie sprak, wel antwoorden : » Ja,
kom, zegde hij, en spied u, want anders
zoudt gij ons niet meer vinden. De blanke
man is hier gekomen. Hij heeft hier sol-
diten aangesteld vreeddelingen geroe-
pen, schepen met waren gevuld, laten
komen. Dat is goed. Maar onze kinderen
geloven aan niets meer, onze meisjes zijn
overal verspreid. De blanken hebben ons
het geloof afgenomen en niets in de plaats
gezet. Dat is onze dood, daar stervee
wij van.

Komt bij ons, gij missionnarissen, gij
zult ons het geloof onzer vaderen niet
weerschikken, maar gij zult ons het we-
aanleren. Wij zullen naar u luisteren ;
misschien wij God ons nog laten leven.

Het oude Opperhoofd sloeg den nagel
op den kop

DE EEREDIENST. — Welk is het
doelwerk van d'n eeredienst ? De negers
ontwikkelen de natuurverschijnselen niet,
zoals wij het in het begin dezer studie
zegden, maar wel de geesten, en bij de
Bantus, inzonderheid, de zielen der over-
ledenen ; daarom heet men hun godsdienst
animisme of het oog speciaal Mō-
nisme.

De geesten kunnen hun verlijf houden
in allerlei soorten van voorwerpen, dik-
wijls zonder waarde. Dat heet men een
» achse, een steen, een stuk hout, een
pluin, eene doos, eene slaugen-huid, enz.
sinnen felschen worden doch men
heeft dit woord bijzonder gebruikt om
de ruwe houten, ivoren, aardten of stee-
nen beelden aan te duiden, die in Afrika
zoo talrijk zijn en die aan verschillende
geesten toegewijd worden.

Men moet deze beelden niet verwarren
met die voorstellingen, waarover wij
vroeger spraken, en die overblijfsels,
soort van reliquien der afgestorven be-
vallten en aan dien eeredienst zijn ge-
wijd ; dit zijn de famil-eitischen.

Eindelijk bestaan er felschen tot de
uitvoeren der zwartekunst of toover-
kunst ; daar zullen wij verder een woord
over zeggen.

Natuurlijk als de geest uit het beeld
weg is, dan heeft de felsche geen waarde
meer ; zoo is het namelijk het geval met
al de voorwerpen van Kongoesche fol-
klóre die in onze museen prijken, en dat
is waarlijk spijtig.

Men denke hier niet op amuletten of
talismans, die een inwendige kracht door
zich zelf bezitten en die ook getouwen ;
deze bestaan ook in groot getal bij de
negers, doch hebben met den godsdienst
niets te maken.

(Vervolgt)

W. ELLEN

De goede Haversoorten.

In den tijd van de haver geranschicht
als een graanwaas van tweeden rang, men toefde
en enkel voor zijne eigene noodwendigheden.
Het voorbeeld te maar eene slechte plaats.
Door het hebben van een inkomrecht, is hare
win-levend geworden en thans bekendst zij
in ons land den tweeden rang als bedekte opper-
vlakte.

Vrouw Clark, de tuiniersvrouw,
zat met haar naaiwerk bij het open
venster, nog profiteerend van het open
laatste daglicht, terwijl de ronde
tafel reeds gedekt stond tot 't avond-
maal. Het was een van die landelijke
binnenhuisjes, die entente-eele men-
schen in verrukking kunnen brengen.

Alles was kraakzind-dijk, en 't ge-
heel leek op een schilderijje.

Rosamunde gaf eene korte uitleg-
ging van hetgeen zij verlangde.

Susanna, de volwassen dochter, was
in een dienst gegaan, en dus stond
haar kamer ledig. Zou vrouw Clark
die kamer voor een paar nachten aan
de dame willen afstaan, en het haar
zoo gerieflijk mogelijk te maken, en
vooral niemand te laten weten dat
zij hier was ?

— De dame is erg ongelukkig ge-
weest, vrouw Clark, zegde Rosa, en
zij heeft vijanden, die haar het leven
haast niet gunnen. Daarom heb ik
haar onder mijne bescherming ge-
nomen. Ik weet, vrouw Clark, dat
ge wel iets voor mij over hebt, om
mij te helpen, niet waar ?

— O, jufvrouw Rayson, hoe kunt
ge dat nog vragen ? — Ik kan u
nooit vergelden wat ge voor mij ge-
daan hebt. Zuz's kamer is vrij, met
bed en al. Ik houd het altoos gereed,
tegen dat mijne dochter uit haar
dienst om de veertien dagen bij ons
komt — want dan heeft zij van Zou-
dag tot Maandagmorgen vrijaf, weet
ge ? Het is maar een klein hokje me.
Maar proper zult ge alles vinden, en

verder al wat ge in 't eenvoudige
noodig hebt.

— Ja ja, het zal wel goed genoeg
voor mij wezen — daar twijfel ik
niet aan, zegde de zwerfster, op een
stoel vallend, erg bleek onder het
schijnsel van de lamp, die vrouw
Clark zoeven had aangestoken.

— En wil mevrouw ook iets ge-
bruiken ? Ik heb nog een goed stukje
hesp, en versche eieren, en kan wat
thee zetten.

— Ja, zegde Rosamunde — mev-
rouw Clark zal wel een kopje thee willen
hebben. Mevr. heet namelijk Smith.
En denk er aan, vrouw Clark, dat ge
tegen niemand over haar praten
moegt, vooral ook niet tegen de
dienstheden uit het huis. Mijn tante
en mijne nicht kennen haar niet, en
zij hebben ook niets met haar te
maken. Dus, ik roken op uw geheim-
houding. Mevr. Smith is eene vrien-
din van mij, eene heel lieve vriendin.
Zij drukte bij deze woorden een
kus op het bleek voorhoofd harer
moeder.

— Nu moet ik weg — anders zullen
ze mij komen zoeken. Tot wed-
dens, lieve moeder !

Nog een kus — en w g was zij.
Mevrouw Smith liet haar hoofd zin-
ken op hare gev uwen handen en
snikte luid.

— Toe, mevrouw, houd u nu maar
goed. Ik zal u gauw een kopje thee
geven, zegde de tuiniersvrouw, ter-
wijl zij vlog het benoedigde uit de
kast haalde. En ik hoop dat ge een

De vooruitgang sinds 20 jaren in deze teelt
gedan zijn aanzienlijk zoodwel in de keus van
het zaad als in het gereed maken van den grond
en zijne verstandelijke be-mesting met schik-
kundige meststoffen. Ook zijn de b-komene uitla-
gen wand-rbaar ; men bekomt gemiddeld 35
tot 40 zakken per hectaar, indien de voorwaar-
den van den grond gunstig zijn.

De goede haversoorten zijn talrijk. De ver-
koophuizen vermelden er dikwijls eene hee-
le verzameling hebbende meer of minder voor-
del-n en de landbouwer vraagt zich af welke
de beste is.

Men kan voorop niet antwoorden.
De keus der beste soort voor eene winning
hangt af van de natuur en de ligging van den
grond, van de voorbereiding en de bemesting
van den grond.

Het is alleen de rechtstreekche proefneming,
verschiede achtereenvolgende jaren be-
vreedende, welke de keus van d' landbouwer
zal kunnen vaststellen.

Tusschen de soorten die hunne proeven ge-
gegaan hebben, en die voordelzig zullen kun-
nen gebruikt worden, zullen wij meld-n de
Ligwae, sinds lang bekend, en die, in vele toe-
stande, goede uitslagen geeft, de Strubbe, de
Canadese, de Rimpau die ook zeer aanbe-
velenswaardig zijn.

Loch, indien de keus eener goede soort
bijdragt tot de vermeerdering der opbrengst,
spiesnoots na de natuur van den grond zijne
voorbereiding en zijne verrukking door wel ge-
paste scheikundige meststoffen ing-dijks eene
grote rol. Al de uitgeteene soorten vragen
eene grond rijk aan oud-kracht en in gemak-
kelijk verteerbaar mest, want de groeiteit is
niet lang.

Boven op den grond verspreid men 500 k. su-
perfaat, 150 k. potas-chloruur en 100 k.
ammoniak-sulfaat. Men zal deze meststoffen
door de eeg en den trooster onderdelven opdat
zij regelmatig in den grond verdeeld zoud-
en zijn.

Zoo men oord-elde dat de grond niet rijk ge-
noeg aan stik-stofstoffen is, zal men,
vóór de eeging, 50 k. sodamitraat versprei-
den.

Jean BLOUX,
Landbouw-ingenieur.

ALLERLEI NIEUWS

VROUWELIJK BROEKDRACHT.

— Uit Galatz wordt geschreven dat het
beoekend aan vrouw-waanteken, daar een
soort revolutie heeft verwekt. Eene dame
van de lichte soort drost met zoo een
kleed op straat verschijnen. Zij werd op
geuit en gejuw onthaald. Verscheidene
kwaadjezeden deden zelfs een aanval op
het gehate kleedingsstuk en wilden het
scheuren, denkelijk opgestookt door hee-
ren. Die verkozen oegekend te blijven
Het bleef er echter niet bij. De gebroekte
haalde op zeker oogenblik een revolver
te voorschijn en loste verscheidene scho-
ten in de menigte. De vrouw werd door
de politie in eene huur automobiel ge-
dud, maar het burvel gebracht en daar
verzoekt men haar haar wapen en hare
broek af te leggen, nadat men haar een
ander pak ter beschikking had gesteld.

Ook te Weenen is er de nieuwe dracht
niet in geluk te volksgrinst te verwer-
ven. Van als het twee slachtig kleedsel
nog voor de toezienster der kleermakers
lag, voorzakele het al opseu-ding.
Maar sinds vrouwen er zich mede op de
straat waagden, bleef het klaar dat de
Oostenrijksche hoofdstad het niet velen
kon.

Elken dag worden dames aangerand
die de broek aanschuilen, zelfs dezen
worden vorontst, wier kleed den noo-
digen omvang niet bezit. De politie moet
keer op keer tusschen komen, en zoo ziet
men de politie in plaats van de orde, de
nieuwe nood- vrywaren.

Te Grutz wordt eene » gebroekte » ver-
plicht een dagblad binnen te loopen om
de scherppe naagels der volkswrouwen te
ontsnappen. Te Praag werden twee da-
mes door een cinema-man vergezeld, die
ahteedingen van van de, straatinci-
denten, waartoe hun verschijnen op den

stukje zult kunnen eten. Dat zal u
opknappen, want ge schijnt erg ver-
moed. En terwijl ge wat eet, ga ik
even naar boven en maak het bed
op, zoodat ge alles in orde zult
vinden.

Rosamunde liep op een draf naar
huis. Het was tien minuten voor
acht, toen zij ademloos in hare kamer
kwam, waar haar kameniertje haar
wachtede.

— O, miss, ik had mij al ongerust
over u gemaakt !

— Och ja, antwoorde Rosa luch-
tig — ik heb bij een on-zer pichters
wat zitten prat-n, en zoo heb ik heel
niet op de klok gelet.

Snel verkleedde zij zich en ver-
scheen even na acht uur in het salon,
waar hare tante haar zwijgend ont-
ving, oogenschenlijlk in een dagblad
verdiept.

— Waar hebt ge al dien tijd geze-
ten, Rosa ? vroeg Octavia. Ik heb al
op u gewacht, om nog wat met u te
musiceeren.

— Ik heb lang in het park gewan-
deeld, omdat ik wat hoofd pijn heb.
Het is nog niet veel beter geworden,
en ik ga maar direct na het eten
naar bed.

— Arm schaap ! Waarom zijt gij
dan maar niet liever boven geble-
ven ? Ik zou u wel in slaap zijn
komen lez-n. De laatste roman van
't leesgezelschap werkt zoo goed als
morphine... Maar, welkelyk, ge ziet
akeilig bleek ! — Moeder, vindt ge
niet dat Rosa er slecht uitziet ? Zullen

openbaren weg aanleiding gaf, door de
menigte vergezeld en bespot.

Zij moesten een ritjig binnenspringen,
of zij zouden luum stouthed daar heb-
ben betaald.

Te Mastricht hebben ze sinds Zater-
dag de broekrok ook tentoongesteld in
het » Maison Chic ». Grootte Staat. De
toesop van volk was zoo groot dat het
magazijn de uitstalling heelt moeten
inruimen, ut vrees voor instorting der
vitrine.

Tijdens de drukke werd eene vrouw
haar porte-monnaie met geld ontroid

— VOOR UWE VLOEREN, eisch
altijd de cementteugels merk F van G.
FIEVE & Co, Gent. Het zijn de beste.

— RATTENVERDELGING. — Over
eenige tijd stoude we de vraag of het
niet goed zou zijn dat het government
maatregelen neme tot verdelging der rat-
ten.

— Sijndt dat men dat te Brussel ge-
hoord heeft.

Immers, de minister van landbouw
heeft de kwestie der rattenverdelging ter
studie gelegd zeggen de Brusselsche ga-
zettes.

Men zal onderzoeken of het raadzaam
zou zijn aan de landbouwkornices of
landbouwbonden of aan de gemeentbe-
sturen premien toe te ketenen, welke
deze inrichtingen zouden geven aan de
personen die bewijzen zooveel of zooveel
ratten gedood te hebben.

Een rattenoorlog dus !

— Cornelis zette 't op een loopen,
Raadt, vriend, eens waarheen L.
Er eenen pakken van 't Wit Stoopken.
Want beter is er geen !

Vieux Systeme merk : 't Wit Stoopke
Jaques Neks. Antwerpen.

— EENE LEKKERE FEZANT — De
stiptheid der postbestelling in Italië is
alles behalve voortdendig en sedert een
geen tijd is in de pers een veldtocht tegen
deze misstanden begonnen. De » Messa-
gero » verhaalt hieromtrent de volgende
geschiede-is.

— Een te Rome wonende professor ont-
ving onlangs van znen om, die fezzant-
wag-ker is, een postpakket, waarin
zich een prachtige fezzant bevond. De
professor die over deze zending zeer
verheugd was, overlandigde het lekkere
gebraad aan zijne vrouw en noodigde
tegen den volgenden dag eenige vrienden
te eten. Men zat reeds aan tafel, vriend-
lich versierd werd de fezzant op een groote
schotel opgediend, aller bliken richtten
zich op het fijne gebrad, de gasten zich
op voorraad smakkend, toen er eens
klaps hevig gebied werd. 't Was de post-
bode, die eenen brief bracht van om. De
professor, denkende dat het een wensch
tot goeden leedust was, begon aanstonds
aan het gezelschap den brief te lezen :

« Ik zend u met de post een prachtigen
fezzant, waaraan ik bijzonder veel heid ;
laat hem daarom voor mij opvullen en
en zend hem dat terug. Hij sijnst ver-
giftig door de steek van eenen tarantella ».

De huistoe zank bleek in zijnen stoel
achterover ; en der gasten, die zijn ge-
duld niet had kunnen bedwingen en reeds
een stuk in den mond had, hiel snel naar
buiten. Het schoone feest was ter ende
er het nog begonnen was. De brief was
samen met het postpakket verzonden.

— MEN SPREEKT voor het oogen-
blik veel van de SUKKER DER TRAPPISTEN,
Vincent en zoon, welke, naar het
schijnt, uitstekende koffie heeft.

— MAAN EN STERREN. — Een onwetende
vraag eens aan een zijner makkers : « Men
spreekt immer van nieuwe manen ; zeg mij,
wat doet men dan to-oh met de oude ? »

« Hoe weet ge dat niet ? De goede God sijndt
ze in stukken om er sterren van te maken ».

« Sus Van Zwol, die getrouwd was met
eene Dame, welke bekend stond om de buiten-
sporegh in hare kleeding, had eene droom.
Hij zag eene vreedende verzameling rienen,
vossen, bevers, marters en andere, allen zonde-
pels. Hij keek verbaasd op en toen riep de vos
uit :

« Wij zijn allen gevild voor de kleeding van
uwe vrouw ».

— Ik ook grjnde Sus.

wij niet om dokter Mandefs sturen ?

Mevr. Dalrymple legde haar dag-
blad neer en keek hare nicht aan.

— Ja — ge ziet er niet heel uit,
Rosamunde. Wilt ge den dokter
hebben ?

— In geen geval, tante. Ik heb niets
dan een beetje hoofdpijn, wat mor-
gen weer beter zal zijn. Maak u maar
niet ongerust.

De drie dames gingen aan tafel ;
maar enkel van Octavia kan gezegd
worden dat zij dbeerde. Niets. Mevr.
Dalrymple at zoo goed als niets, en
hare nicht nog minder. Rosamunde's
hart rjcht zoo heilig dat zij vreesde
dat de anderen het hooren moesten
en door haar hoofd woelden als ran-
zende gedachten.

Was het alles waar ? Was zij toch
niet door eene krankzinnige bedro-
ging geworden ? — Welk bewijs had
die vrouw voor hare beweringen ge-
geven — Kussen en tranen en harts-
tochtelijke woorden en een oud liejde,
dat zij zich herinnerde uit hare kind-
heid — op grond daarvan alleen had
zij de vrouw als hare moeder erkend !

— Wel uiterst zwakke bewijzen ! —
en toch geloofde zij er aan. Want
eene stem in haar binnenste getuigde
dat het de waarheid was, en in de
oogen, in den handdruk, in de woer-
den der vrouw had iets getrid van
eene liefde, die niet anders dan echt
kon zijn.

Deze gedachten joegen haar door
het hoofd terwijl zij aan tafel zat en
» rachte in te gaan op de beuzel-

praatjes van Octavia. Wat mevrouw
Dalrymple betrof, die was even stil
en scheen even verstrooid te zijn, als
haar nichtje.

Eindelijk was het nagerecht rond-
gedind, de wijn aangeboden en ge-
weigerd, de maaltijd afge-loopen —
en Rosa wenschte tante en nicht
goeden nacht en ging terstond naar
hare kamer. Daar ontkeedde zij zich
en zat bij hare lamp, peinzende over
hetgeen zij verder kon doen voor
deze arme zwerfster — voor deze
vrouw, tot wien haar hart haar ou-
verstaanbaar aantrok.

Kon er een heiliger plicht voor
haar bestaan ? — De moeder, wier
leven in de laatste zestien jaren eene
lange ellende was geweest, kwam
hulpeloos tot haar en vroeg haar om
redding, om vrijheid en rust in den
avond hare levens.

Krankzinnig ? — Ja, ongetwijfeld
was zij eenmaal krankzinnig ge-
weest, en Sir William Rayson had
de eenige kans op genezing gezien
in een gesticht. En toen er werkelijk
beterchap was ingetreden, had men
hem daarvan onwetend gelaten, zoo-
dat hij de arme vrouw had opgesloten
gelaten in dit graf der levenden,
waar de stem der rede, ook wanneer
zij weder spreekt, niet erkend en
niet geloofd wordt.

(Wordt voortgezet).

ROSAMUNDE

(2de Vervolg).

Rosamunde was er zeker van dat
deze menschen voor haar door een
vuur zonden willen loopen. Die zou-
den haar trouw blijven, wat er ook
gebeurde. Aan hen kon zij de arme
vluchtlinge toevertrouwen. 't Huisje
stond aan de laan, niet meer dan vijf
minuten van het hek. Het stond ver-
borgden tusschen een kring van oude
boomen, zoodat het bijna onzicht-
baar was. Een veiliger plekje liet
zich nauwelijks denken.

— Kom, moeder, zegde Rosamunde
bestial — ik heb er iets opgevonden.
Maar wij moeten baast maken, als
wij hier niet willen worden gezien.

Eene kerkklok in de verte sloeg
kwartier over zeven.

— Goed. Ik ga overal met u mede,
Rosa, zegde de moeder, en zij volgde
het meisje door het hek.